

Arrest

**nr. 100 057 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juni 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 februari 2012.

1.3. Op 10 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u in Damascus, Syrië geboren op 1 januari 1989. U bent een sjiïet van Arabische origine en woonde in Sayda Zeinab, Damascus, met uw moeder en uw vijf broers. Uw vader was destijds een opposant van het regime van Saddam Hoessein en was lang geleden naar Syrië vertrokken. In Syrië heeft hij uw moeder, een Libanese vrouw, leren kennen en wou met haar trouwen. Zowel de ouders van uw moeder als de ouders van uw vader waren tegen het huwelijk gekant. Ze trouwden toch, zij het enkel religieus, en vestigden zich in Syrië.

In 2004 is uw vader naar Irak geweest. Hij zou daar vergiftigd zijn door uw ooms omdat hij met een 'decadente vrouw' getrouwd was en bastaardkinderen had. Hij is later in Syrië gestorven. Uw ooms hebben daarop de eigendommen van uw vader in beslag genomen. Uw moeder is religieus hertrouwd met S. M. H. (...). U werd betrapt op illegaal werk in een hotel en ging hiervoor in 2006 voor enkele dagen de cel in.

In 2006 ging uw stiefvader naar Bagdad om identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen voor jullie te bekomen. Hij ging naar uw familie om een formulier te laten ondertekenen dat jullie tot de clan behoren. De familie van uw vader kwam te weten dat hij met uw moeder hertrouwd was en zou hem in een hinderlaag hebben gelokt en beschoten. Hij zou drie jaar en een half door de militie van Al Hakim vastgehouden zijn en vervolgens zijn kunnen ontsnappen.

In 2010 is een broer van uw vader, Jamal, naar Syrië gekomen om u uit te nodigen naar Irak. U bent in december 2010 voor een week naar Irak getrokken, meer bepaald naar Kerbala. U verbleef daar in het huis van een oom van uw vriend, a. A. (...) genaamd. U dacht daar uw rechten te kunnen recupereren. De tweede dag van uw verblijf in Kerbala zijn uw ooms naar het huis van A. A. (...) gekomen en hebben u gedwongen uw vingerafdruk op een blanco papier te zetten. Dit werd een document waarmee u afstand van de eigendommen nam. U ontvluchtte Kerbala en ging terug naar Syrië. De voedselhulp in Syrië werd jullie vervolgens ontzegd en het kwam tot een woordenwisseling. U zou vervolgens een veiligheidsagent geslagen hebben, waarop u drie dagen vastgehouden werd en veroordeeld tot een jaar cel. U kwam echter wegens presidentiële gratie na drie maanden al vrij. Een maand na uw terugkeer uit Irak, kregen jullie een document waarin de stam afstand van u en uw familie nam.

In mei 2011 werd u door de speciale eenheid 'Al shabiha' gearresteerd in Syrië. U werd na vijf dagen vrij gelaten omdat u Irakees bent. Enkele dagen later werd uw broer Ali ontvoerd. Na uw aankomst in België had u uw stiefvader gebeld. Hij zou u geld opsturen. Hij werd vervolgens twee dagen ontvoerd door de autoriteiten. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw familie.

Op 29 mei 2011 bent u met de auto naar Turkije gereisd waar u op 31 mei 2011 bent aangekomen. U zette uw reis dezelfde dag per vrachtwagen verder en arriveerde op 6 juni 2011 in België. U vroeg de volgende dag, 7 juni 2011, asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten aan: een geboorteakte, DHL verzendingsnota, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs. Tevens legt u een kopie neer van uw paspoort, een verblijfsvergunning voor Syrië, een boekje van burgerlijke stand, een vluchtelingenattest van uw broer Ali, de overlijdensakte van uw vader, het overlijdensuittreksel van uw vader, een nationaliteitsbewijs van uw vader, een militair boekje van uw vader, het paspoort van uw vader, een identiteitsdocument van uw moeder, een presidentiële gratieverklaring, een arrestatiebewijs, het vonnis van de Syrische rechtbank en een afstandname door uw stam.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie. Dat u in geval van terugkeer naar Irak, het land waarvan u de nationaliteit draagt, werkelijk dient te vrezen het slachtoffer te worden van de door u beschreven familievete, maakt u immers niet aannemelijk.

Zo heeft u bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat uw vader in 2004 aan hartproblemen overleden is. Op het Commissariaat-generaal echter kadert u de dood van uw vader in een familievete en zegt u dat uw vader door vergiftiging om het leven kwam (CGVS p.4). Geconfronteerd met deze toch opmerkelijke vaststelling zegt u dat een vriend van uw vader verteld heeft dat uw oom iets aan uw vader gegeven heeft en hem vergiftigd heeft (CGVS p.4). Dit biedt geen verklaring voor deze uiteenlopende verklaringen over de dood van uw vader. Het is bovendien opmerkelijk dat die vriend dit wél wist, want uw vader was zelf niet op de hoogte dat hij vergiftigd was (CGVS p.4). Gevraagd hoe die vriend het kan weten als uw vader het zelf niet wist, stelt u dat de lijkschouwer geen autopsie wou doen (CGVS p.4). Er zouden twee ingrepen gebeurd zijn en uw vader zou aan een hartaanval gestorven zijn (CGVS p.4-p.5). Dit is een weinig geloofwaardige verklaring. Op de overlijdensakte en het uittreksel van overlijden is de doodsoorzaak onleesbaar. Er is bijgevolg niets dat erop wijst dat uw vader aan vergiftiging is gestorven.

Volgens uw verklaringen zouden al de problemen te maken hebben met het feit dat uw vader met uw moeder, een Libanese, getrouwd is. Hij heeft schande over de stam gebracht door zijn huwelijk en door zijn zgn. bastaardkinderen (CGVS p.11, p.14). Gevraagd welke problemen uw vader gehad heeft omwille van het huwelijk wist u te vertellen dat ze geen officiële huwelijksakte konden laten optekenen (CGVS p.13). Verder verklaarde u dat ze hem omwille van zijn huwelijk vergiftigd hadden (CGVS p.13, p.14). Het is bevreemdend dat uw vader, die reeds jarenlang getrouwd was met uw moeder, plotseling door zijn broers in 2004 vergiftigd zou worden, wetende dat hij voor 2004 al verschillende keren in Irak is geweest (CGVS p.14). Gevraagd waarom ze hem ervoor dan nooit iets hebben aangedaan, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.14). Het is toch merkwaardig dat men u en uw ouders al niet eerder verstoten heeft. Geconfronteerd met deze vaststelling beweert u dat men onder het regime van Saddam Hoessein niets kon doen en ze geen contact hadden met uw vader (CGVS p.16). Dit is echter weinig aannemelijk en uit uw geval blijkt bovendien dat men geen contact moet hebben met de persoon in kwestie om die te verstoten. Uw verklaringen over het feit dat ze uw ouders nooit vroeger verstoten hebben en u nu plotseling wel, houdt bijgevolg niet stand. Het is bijgevolg opmerkelijk dat de stam drieëntwintig jaar na uw geboorte beslist om u te verstoten omwille van het feit dat u een bastaardkind zou zijn.

Wat betreft de aanleiding van uw verblijf van een week in Irak in december 2010 moet er het volgende opgemerkt worden. U zou op uitnodiging van uw oom naar Kerbala gegaan zijn (CGVS p.3). Uw oom nodigde u uit om kennis te maken (CGVS p.3). Uw bedoeling was om uw rechten als erfgenaam van uw vader te bekomen (CGVS p.3). Na de dood van uw vader in 2004 zouden uw ooms de eigendommen van uw vader ingenomen hebben (CGVS p.3, p.13). Het is evenwel vreemd dat ze u zouden uitnodigen naar Kerbala om u te dwingen een document te ondertekenen als ze al sinds zes jaar de eigendommen in hun bezit hebben. U legt dit document ook niet neer, u heeft geen enkel begin van bewijs dat deze bewering kan staven.

U zou een maand na uw terugkeer verstoten zijn door uw stam (CGVS p.15). Dit houdt in dat u niet meer kan rekenen op de bescherming van de stam. Mocht u problemen krijgen of vermoord worden dan zou uw stam niet tussenkomen, u wordt niet meer beschouwd als een lid van de stam en als u wil trouwen zou uw aanvraag geweigerd worden. U zou zelfs niet meer kunnen werken door de verstoting (CGVS p.15). Met dit wou men u duidelijk maken niet meer naar Irak terug te keren (CGVS p.15). U gaf aan dat uw oom uw leven vernield had door aan de mensen bekend te maken dat u een bastaardkind bent (CGVS p.11). De enige concrete aanwijzing die u voorlegt wat betreft uw vrees is het feit dat u gedwongen werd uw vingerafdruk te zetten op een blanco papier wat uiteindelijk tot de afstandname van eigendommen en erfenis omgevormd werd (CGVS p.15). U stelt heden verstoten te zijn en uw eigendommen zouden zijn ingenomen door uw familie. Het lijkt er dan ook op dat er voor uw familie geen reden is om u nog te vervolgen: uw ooms hebben nu wat ze willen. U haalde aan dat uw dood nu geoorloofd is en iedereen u iets kan aandoen (CGVS p.16). Geconfronteerd met de vaststelling dat dit bijgevolg zeer hypothetisch is, haalde u de beschuldiging van overspel erbij, die evenwel niet op het document terug is te vinden (CGVS p.16, document).

De verstotingsbrief zou opgesteld zijn door het hoofd van uw clan (CGVS p.15). Gevraagd wie dit document ondertekend heeft, antwoordde u: "De sheikh van de stam, precies weet ik het niet, el Beyati" (CGVS p.18). Het feit dat u niet weet wie het hoofd van uw stam is en wie u uit de stam verstoten heeft, mag verbazen. Naast het feit dat u niet weet wie het ondertekend heeft, wist u ook niet wat de inhoud van het document inhield. Gevraagd naar de inhoud van het document, legde u uit dat u een bastaardkind bent van een overspelige vrouw. U zou tevens overspel met een meisje gepleegd hebben (CGVS p.14). Volgens u is de beschuldiging van overspel onterecht (CGVS p.15). Wanneer

de afstamingsnaam in kwestie erbij gehaald wordt, blijkt er evenwel niets in vermeld te staan over overspel of bastaardkinderen. Er wordt helemaal geen reden van verstoting in vermeld (zie document). Er staat te lezen: "M. A. A.-R. M. H. (...) –u- en zijn substam (el Hoessein) wordt geschorst en verwijderd uit de hoofdstam" (zie document). Gevraagd wat uw stamnaam was, gaf u de naam 'el mukhtar' op (CGVS p.6). Dit zou een clan zijn van de grote stam El Bayati (CGVS p.10). Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat er in de verstotingsbrief over de El Hoessein clan gesproken wordt en niet over de El Mukhtar. Gezien het feit dat u niet weet wie het document ondertekende en bovenal niet weet wat het document inhoudt, kan er getwijfeld worden aan de authenticiteit ervan.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet: een geboorteakte, een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een verblijfsvergunning voor in Syrië, een boekje van burgerlijke stand, een kopie van uw paspoort tonen aan dat u de Iraakse nationaliteit bezit en reeds lang in Syrië verblijft een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De overlijdensakte van uw vader, een afschrift van overlijden van uw vader, het paspoort van uw vader, een nationaliteitsbewijs van uw vader, identiteitsdocument van uw moeder en een vluchtelingenattest van uw broer Ali zijn documenten die betrekking hebben op uw familieleden en werpen geen ander licht op de beoordeling van uw asielaanvraag. Temeer er in de overlijdensakte geen gewag gemaakt wordt van vergiftiging.

De presidentiële gratieverklaring, een arrestatiebewijs en het vonnis van de Syrische rechtbank ondersteunen feiten die in Syrië plaatsgevonden hebben. Bij een asielaanvraag wordt er echter gekeken naar de vrees ten opzicht van het land van herkomst, Irak in uw geval.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kerbala in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in deze regio te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 26 september 2012 die aan het administratief dossier werd toegevoegd).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en poogt vervolgens de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen betreffende de vergiftiging van zijn vader, de problemen omwille van het huwelijk, de afstand van de eigendommen en de verstotingsbrief.

Aangaande de problemen in Syrië stelt verzoeker dat zijn problemen die hij gekend heeft in Syrië genegeerd worden, dat in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat *"bij een asielaanvraag wordt er echter gekeken naar de vrees ten opzichte van het land van herkomst, Irak in uw geval."* Verzoeker meent dat allereerst de vraag dient gesteld te worden of *in casu* Irak als land van herkomst kan beschouwd worden. Hij vraagt zich af of het land van herkomst het land is waarvan men het staatsburgerschap heeft. Verzoeker geeft aan geboren te zijn in Damascus, in Syrië te zijn opgegroeid en er tot zijn vertrek naar België te hebben gewoond, dat hij één week in Irak, Kerbala is geweest en hij geen enkele voeling heeft met Irak, dat hij er geen contacten heeft, dat zijn thuisland Syrië is. Verzoeker vervolgt dat de definitie van vluchteling samen gelezen met artikel 48/3, §4, c) van de vreemdelingenwet doet vermoeden dat *in casu* Syrië effectief als land van herkomst van verzoeker kan worden beschouwd, aangezien nationaliteit niet steeds gelijk staat aan staatsburgerschap. Verzoeker benadrukt dat hij problemen heeft gekend met de Syrische autoriteiten, dat indien hij naar Irak terugkeert, het niet uitgesloten is dat Syrië de uitlevering van verzoeker zal vragen aan de Iraakse autoriteiten. Volgens verzoeker is het dan ook onredelijk dat het Commissariaat-generaal enkel de problemen van verzoeker in Irak en de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak beoordeelt, en de problemen die hij gekend heeft in Syrië en de algemene veiligheidssituatie aldaar negeert. Verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is daar waar de bestreden beslissing geen beoordeling maakt betreffende de problemen van verzoeker in Syrië en de algemene veiligheidssituatie aldaar. Na een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel, concludeert verzoeker dat de commissaris-generaal dan ook niet kan gevolgd worden in de redenering dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij meent dat de bestreden beslissing minstens vernietigd dient te worden en aan de commissaris-generaal de opdracht dient gegeven te worden om bijkomend onderzoek uit te voeren.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift hem te erkennen als vluchteling, minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.3. Verzoeker is van Iraakse nationaliteit. Dit wordt niet betwist. Aldus dient de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden ten aanzien van Irak.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde motieven om Irak te verlaten houden geen verband met één van de criteria opgenomen in het vluchtelingenverdrag. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij Irak is ontvlucht omdat hij verstoten werd uit zijn familie door zijn ooms, hij gedwongen werd tot afstandname van zijn eigendommen, zijn oom hem letterlijk heeft verteld dat hij verzoekers leven zal vernietigen, zijn oom dit ook gedaan heeft door bekend te maken dat hij een bastaard is en hij zo geen werk kan vinden, niet naar school kan gaan en geen meisje haar hand kan vragen. Gelet op deze verklaringen maakt verzoeker geenszins een *nexus* met het vluchtelingenverdrag aannemelijk, daar voornoemde gebeurtenissen kaderen binnen de familiale en persoonlijke levenssfeer van verzoeker.

2.6. Overigens dient vastgesteld te worden dat verzoekers relaas dat hij Irak is ontvlucht omdat hij verstoten werd uit zijn familie door zijn ooms, hij gedwongen werd tot afstandname van zijn eigendommen, zijn oom hem letterlijk heeft verteld dat hij verzoekers leven zal vernietigen, zijn oom dit ook gedaan heeft door bekend te maken dat hij een bastaard is en hij zo geen werk kan vinden, niet naar school kan gaan en geen meisje haar hand kan vragen, ongeloofwaardig is. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker zijn verklaringen betreffende bovenvermeld vluchtmotief dat hij Irak na zijn kortstondig bezoek in 2010 ontvluchtte nadat hij gedwongen werd tot afstandname van zijn eigendommen, tegenspreekt ter terechtzitting, waar hij verklaart dat hij zijn ooms in 2004 in Syrië hem zijn vingerafdrukken liet zetten, dat hij dacht dat dit was om het lijk van zijn vader

vrij te geven doch dat bleek dat het om de ondertekening van de afstandname van de eigendommen ging.

Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat de beoordeling van de nood aan bescherming dient te gebeuren ten aanzien van Irak, het land waarvan verzoeker verklaart de nationaliteit te hebben, zodat de verklaringen die verzoeker aflegt met betrekking tot geleden vervolgingen of vrees voor toekomstige vervolgingen in Syrië niet dienstig zijn.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen poging om deze vaststellingen te weerleggen en deze blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat de beoordeling van de nood aan bescherming dient te gebeuren ten aanzien van Irak, het land waarvan verzoeker verklaart de nationaliteit te hebben, zodat verzoekers argument dat de bestreden beslissing geen beoordeling maakt betreffende de algemene veiligheidssituatie in Syrië, niet dienstig is.

In zoverre verzoeker zou menen dat toch een beoordeling ten aanzien van Syrië dient te gebeuren, daar het niet uitgesloten is dat, indien hij naar Irak terugkeert, Syrië de uitlevering zal vragen aan de Iraakse autoriteiten, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins aantoont dat hij gezocht wordt door de Syrische autoriteiten, noch dat hij een uitlevering zou riskeren, zodat voornoemde argumentatie evenmin dienstig is.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER